הני המינא המר איצטריך מ"ד אמינא הני (6) ורב פפא אמר איצטריך מילי בעירובי הצירות אבל בעירובי תחומין

אימא לא צריכא ומנא תימרא דשני לן בין

עירובי חצירות לעירובי תחומין 6 דתנן א"ר

יהודה במה דברים אמורים בעירובי תחומין

אבל בעירובי חצירות מערבין בין לדעת ובין

שלא לדעת שוכין לאדם שלא בפניו ואין

חבין לאדם אלא בפניו רב אשי אמר

איצמריך ס"ד אמינא הני מילי בשיורי עירוב

אבל בתחילת עירוב אימא לא ומנא תימרא

דשני לן בין שיורי עירוב לתחילת עירוב

י דתנן א"ר יוםי במה דברים אמורים בתחילת

עירוב אבל בשיורי עירוב אפילו כל שהוא

ולא אמרו לערב חצירות אלא כדי שלא

לשכח תורת עירוב מן התינוקות רבי יעקב ורבי זריקא א אמרו מהלכה כרבי עקיבא

מחבירו וכרבי יוםי מחבריו י' וכרבי מחבירו

למאי הלכתא © רבי אםי אמר הלכה ורבי

חייא בר אבא אמר ממין ור' יוסי בר' חנינא

אמר נראין כלשון הזה א"ר יעקב בר אידי

אמר ר' יוחנן י' ר' מאיר ור' יהודה הלכה כרבי •

יהודה רבי יהודה ורבי יוםי הלכה כרבי יוםי

ואצ"ל " ר"מ ור' יוםי הלכה כרבי יוםי השתא

במקום רבי יהודה ליתא במקום רבי יוםי

מיבעיא אמר רב אסי אף אני לומד רבי יוסי

ור' שמעון הלכה כרבי יוםי דאמר רבי אבא

אמר רבי יוחנן יי רבי יהודה ורבי שמעון הלכה

כר' יהודה השתא במקום רבי יהודה ליתא

במקום רבי יוםי מיבעיא איבעיא להו ר"מ

ור"ש מאי תיקו אמר רב משרשיא ליתנהו

להני כללי מנא ליה לרב משרשיא הא

אילימא מהא דתנן יי ר"ש אומר למה הדבר

דומה לג' חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות

לרשות הרבים עירכו שתים החיצונות עם

האמצעית היא מותרת עמהן והן מותרות

עמה ושתים החיצונות אסורות זו עם זו

י ואמר רב חמא בר גוריא אמר רב הלכה

כרבי שמעון ומאן פליג עליה רבי יהודה והא

אמרת רבי יהודה ורבי שמעון הלכה כרבי

יהודה אלא לאו ש"מ ליתנהו ומאי קושיא

דילמא היכא דאיתמר איתמר היכא דלא

איתמר לא איתמר אלא מהא ס דתנן עיר

של יחיד ונעשית של רבים מערבין את כולה של רבים ונעשית של יחיד אין

מערבין את כולה אלא אם כן עושה חוצה

לה 🌣 כעיר חדשה שביהודה שיש בה חמשים

ופריק רב פפא לכולהו ואפילו למאי דאקשינן איהו נמי, ואמר איצטריך

ייהושע למימר הילכתא ה' יהושע למימר הילכתא

כר' יוחנן בן נורי אפי' בעירובי תחומין, דאי לא פריש, הוה אמינא

בן לוי הילכתא כדברי

בן אוי היכונא כוברי המיקל בעירובי חצירות, אבל בעירובי תחומין

אבל בעידובי ומייטק לא. קמ״ל הילכתא כר׳ יוחנן בן נורי אפילו בעירובי חצירות. ומנא

תימרא דשני לן בין עירובי תחומין לעירובי

חצירות דלא משמע בהאי

והוא הדין להאי. דתנן

י א״ר יהודה במה דברים

אמורים בעירובי תחומין

אכל בעירובי חצירות אבל בעירובי חצירות כו׳. רב אשי בא לומר

איצטריך לומר הלכה כר׳

אמר ר' יהושע בן לוי

אמו די יוושע בן י. הילכתא כדברי המיקל בעירוב אבל בתחלת

[עירוב] אימא לא. קמ״ל הילכתא כר׳ יוחנן בן נורי, דהוא כמו תחילת

העירוב. ר' יעקב ור' זריקה אמרי הילכתא כר'

עקיבא מחבירו, וכר׳ יוסי

. מחבירו, וכרבי מחבירו,

אבא אמר מטיז איתמר.

ור׳ יוסי בר׳ חנינא אמר נראין איתמר. א״ר יעקב בר אידי משום ר׳ יוחנן

יוסי הילכתא כר׳ יוסי, וכל

יוסי הילכתא כר' יוסי, וכל שכן ר"מ ור' יוסי הילכתא כר' יוסי. ור' אבא אמר רבי יוחנן ר' יהוד' ור"ש הילכתא כר' יהוד'. אמר

רב אשי ר' יוסי ור' שמעון הלכה כר' יוסי. איבעיא

להו ר' מאיר ור' שמעון

בא רב משרשיא לדחות

ליתנהו להני כללי. מדתנז

הפתוחות זו לזו ופתוחות

לרשות הרבים ועירבו

שתיהן עם האמצעית כו׳,

ואמר רבואז הלכה כר׳

ר' יהוד' ור' שמעון הלכה כר' יהוד'. [ומאי

קושיא] היכא דלא איתמר

. עלה בפירוש הלכה (כר׳

שמעון) [כר״י] אבל היכא דאיתמר לא א״ר

יוחנן. ואקשינן נמי מיהא

ר׳ שמעון למה ר׳ דומה לג׳ חצירות

הילכתא כמאן,

בן נורי, שלא בשירי העירוב

אמר כי

ר׳ יהושע

לקמן פ:] פא: לה.,לקמן פ:, ג) [כתובות פד:], ד) [פסחים כו. כתובות כא. נא. ב"ב קכד:], ה) ברכות לג:, ו) ולקמן נב. כתובות ס:ו. ז) וסנהדריו כז.], א) [בילה כז. בכורות יא.], ט) [לעיל מה:], י) ולהמו מט: ס.ז. כ) להמו נט., () [לקמן מח.], מ) בס"א: עלי, () [בחום הכא"ש: המבויז. ם) ווע׳ תוס׳ לקמן פג: ד״ה שבעת],

הנהות הב"ח

(h) גם' רב פפא כל"ל ואות ו' נמחק: (ב) שם עיר חדשה כך שמה חדשה. ע"ל דף ם ע"ל: (ג) רש"י ע ליוף פע מו לא השר ד"ה ה"ג רב פפא וכו' הלכה כרבי יוחנן בן גורי ואע"ג: (ד) ד"ה למאי הלכתא וכו׳ קאמרי כן אבל סמכינן למילף הלכתא מכללא

גליון הש"ם גם' אר"י ר"מ ור"י הלכה כר"י. עי׳ זנחים דף ו ע"ל

הגהות מהר"י לנדא

א] גם' אמרו הלכה כרבי עקיבא מחברו וכו'. עי' בתוי"ט בפ"ג דכלים משנה : מ"ש בשם מהרי"ק

מוסף רש"י

במה דברים אמורים. דלריך דעת, בעירובי תחומין. שמל לין נוס לו לקנות כלון כדי לקנות כאן כדי נסיד לרוח שכנגדה (לקחו פ:) מוב הוא לו לקמן פּ.) מוכ יאון ק שמפסיד ללד האחר (לקמן פא:) אבל בעירובי חצרות. לעולם סוא זכות להן (לקמן צה.). הלכה כו' מחבירו. נמקוס יחיד, מחבריו. נמחום יחיד, מהחבריו. ממקום מכי (פחחים בה), מטיך, מטיך, מטיך, מסיך, מסיך, מסיך, מסיך, מחדריע ועדה לחדר לחיד, ומיהו אי עביד לחדריך לח מהדריע עוצדה מידרד. על היו נכסין ביו מדרים של היו נכסין ביו מלים היו להיו משיל ביו מידר שלה מין מדים שלה משיבה מין מדים ולהיו של משיבה מידר ביו או מידר מיידרים ביו מיידרים ביידרים ביו מיידרים ביו מיי כה יולם וכנו נוסיבנו רה"ר, דלח דמיח לדגלי מדכר, ונעשית רבים. שנתוספו דיורין או נקבעו את ואין שווקים, מערבין כולה. כנתחלה מיקון אחת, רה"ר מבואומיה לריכין שהרי היא כחלר וכגון שאין בה גמורה של ט"ז אמה. ואם יש בה מפרש בגמרא תקנתא לרה"ר שבתוכה (לקמן נט.). של רבים יייל רבותה השמועינן דהע"ג דנעשית של ותחלתה של רבים, דדלמא הדרא ומתעבדא של רבים לערובה לערב עיר רבים בלח שיור, וחע"ג דחין בה רה"ר גמורה, שלח משתכח תורת רה"ר, וההוא שיור הוי היכרא

ה"ג רב פפא אמר אילטריך. ולעיל קאי אדרבי יהושע בן לוי אינטריך ליה למימר הלכה כרבי יוחנן ש ואע"ג דאמר הלכה כדברי המיקל בעירוב: אבל בעירובי סחומין לא כו'. והא דרבי יוחנן בן נורי באיסור תחומין קאי: א"ר יהודה כו'. לקמן בפרק חלון (פא:): בד"ה. דחין מערבין לו לחדם חלח

לדעתו שנתרלה: בעירובי מחומין. דשמא חוב לו להפסיד אלפים למזרח על מנת להשתכר אלפים למערב: עירובי חלירות. אין שם הפסד אלא ריוח: הני מילי. דהלכה כמיקל בעירובי חלירות: בשיורי עירוב. שהניח עירוב במקום המשתמר לכמה שבתות ונתמעט האוכל משיעור ב׳ סעודות מקילין ביה לאכשורי: אבל. במחלוקת של תחילת עירוב לא ניזיל בתר מיקל והא דרבי יוחנן בן נורי כתחילת עירוב דמי: בד"ח. דלריך שיעור לעירובי חלירות או מזון שתי סעודות בין כולן או כגרוגרת לכל אחד בתחילת עירוב: כל שהוא. לכל אחד: ולא אמרו לערב בחלירות אלא שלא לשכח אם הסינוקום. שלא לשכח תורת עירוב מדורות הבחין אבל עיקר עירוב בתחומין הוא: הלכה לרבי עקיבא מחברו. בכל דוכתא: למחי הלכחת. לענין מה נחמרה שמועה זו שפסקו הלכה סתם בכל מקומות יש לסמוך עליה להורות הלכה למעשה כן או דלמא מסברא בעלמא קאמרי כן אבל יי הלכתא מכללא לא סמכינן עליה למילף: רבי אסי אמר הלכה. ממש קאמרי רבי יעקב ורבי זריקא למיגמר מעשה מיניה ומיעבד כר' עקיבא היכא דיחיד פליג עליה וכר׳ יוסי אפי׳ במקום רבים: מטין. רבי יעקב ור׳ זריקא לאו הלכה ממש פסקי אלא מטין ההוראה אחר רבי יוסי ואפי׳ במקום רבים דאורויי מורינן לאדם יחיד לעשות כרבי יוסי אבל מדרש בפירקי ברבים לא דרשינן: נרחין. אורויי לא מורינן ואם עשה כרבי יוסי לא מהדרי׳ עובדא: כלשון הוה אמר ר' יעקב בר אידי. כי האי לישנא דאיתמר הך דרבי יעקב ורבי זריקא איתמר נמי הך דרבי יעקב בר אידי למר הלכה ולמר מטין ולמר נראין: להני כללי. דכללינן לעיל פלוני ופלוני הלכה כפלוני בכל מקום אלא היכא דמסתבר כמר הלכתא כוותיה והיכא דמסתבר בדוכתא אחריתי כאידך עבדינן כוותיה: למה הדבר דומה. מתניתין היא (לעיל דף מה:): היא מוסרם עמהן. ופליגי רבנן עליה בברייתה וחמרי שלשתן חסורות: מחן פליג עליה רבי יהודה. דהוא הוי סתם בר פלוגתיה. ל"א מאן פליג עליה רבי יהודה דהוא איירי לעיל מינה רבי יהודה אומר לאיזה רוח שירלה ועלה תני היו שנים מקלת

כו׳ אמר ר״ש למה הדבר דומה ואמרינן להכי קאמר להו רבי שמעון לרבנן מכדי למה הדבר דומה כו' מאי שנא התם דפליגיתו עלי'ש. אלמא הנך רבנן דאיירי לעיל מינה בד' אמות דשביתה איפלוג נמי בחלירות: היכא דאיתמר. בהדיא הלכה כרבי שמעון איתמר וכי כיילינן רבי יהודה ור"ש הלכה כרבי יהודה להיכא דלא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר:

עד דנפקי יומא טבא כולהו אבל יומא בתרא דרבנן מסלק סליק למנין ז׳ אבל אבילות לא נהיג ביה כלל אבל שכיב שכיבא בי"ט שני של י"ט אחרון כיון דעיקר אבילות יום ראשון נהיג ביה אבילות וסליק למנין ז' דהכי אסמכוה רבנן דעיקר אבילות יום ראשון הוא דכתיב ואכלתי

> וכתיב ואחריתה כיום מר וכיון דיום ראשון דאבילות דאורייתא ויום טוב אחרון ספיקא דרבנן אתי עשה ודאי דאורייתא דיחיד וחייל על עשה ספק דרבים דרבנן והא דאמרינן בכתובות (דף ד׳.) מכניסין את המת לחדר ונוהג ז' ימי המשתה ואחר כך נוהג ז' ימי אבילות אלמא דלא דחי יומא קמא דאבילות מועד דרבנן שמא מועד

ואין חבין לאדם שלא בפניו. וא״ת והיכי מוכח מהכא דעירובי ברבי יוםי מחביריו. והא דאמר לקמן (דף מז.) אמר ר' יוחנן

הלכה כר' יוסי מכלל דיחידאה פליג עליה אתיא כר׳ יעקב בר אידי ים: רבי אםי אמר הלכה. פ״ה ולרשינן בפירקה ומ"ד מטין מורינן

עביד הכי לא מהדרינן עובדא אבל לא מורינן וקשה לפירושו דאפי׳ לא איתמר נראין לא מהדרינן עובדא כיון דלא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר לכן נראה לי דהלכה דאי עביד כאידך מהדרינן ומטין אורויי נמי אורינן ואם בא למיעבד עובדא כאידך מחינן בידיה ומיהו אי עביד עובדא לא מהדרינן ונראין מורין ואי בעי למעבד כאידך לא מחינן בידיה וכן משמע בפרק הכותב (כתובות פד.) גבי דנו דייני כר' טרפון וא"ת אדרבה ביש

חטאת היום היום אסור ולמחר מותר

:דחתן עדיף טפי

תחומין חמירי הלא אין הטעם חלוי בחומר אלא משום דאין חבין לאדם שלה בפניו ויש לומר מ"מ מוכח שפיר דחמירי טפי דאפילו ידעינן גבי עירובי תחומין דלמחר דעתו לילך באומו לד אפי׳ הכי כיון דאיכא קלת חוב שמפסיד במה שאינו יכול לילך לנד אחר אם ירנה לא הוי עירוב ובעירובי חלירות אע"ג דאיכא קלת נמי חובה שמערבין בפת שלו שלא מדעתו כדאמר בפ׳ חלון (לקמן דף פ.) אחד מבני מבוי שרגיל להשתתף באין בני אדם 0 ונוטלין הימנו שיתופו בע"כ ולריך שימחול להם פתן אם ירצו לצאת כדאמר בהדר (לקמן ד' סח.) כיון דחי בעי ליה מינחי ולח יהיבנא בטל שיתוף והיינו משום דחמירי טפי: שלא לשכח תורת עירוב מן התינוקות. פ״ה אבל עיקר עירוב בתחומין הוא ומשנה היא זו לקמן בפרק חלון (דף פ:) ושם פירש הקונט׳ בענין אחר ולא אמרו לערב בחלירות לחחר שנשתתפו חלח שלה לשכח תורת עירובי חלירות מן התינוקות מדורות הבאין הלכך מקילין ביה בשיורי עירוב והכי משמע דתניא לקמן בפרק הדר (דף עא:) מערבין בחלירות ומשתתפין במבוי שלא לשכח תורת עירוב מן התינוקות ולר"י נראה דפי׳ דהכא עיקר דההיא דפרק חלון לא איירי כלל בעירובי חלירות אלא אשיתופי מבואות קאי דקתני רישא כילד משתתפין כו' ולמה אמרו לערב בחלירות היינו פירוש אשיתופי מבואות וקרי שיתוף מבוי עירובי חלירות בכמה דוכתי:

דיורין דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר ולא דרשינן בפירקא ונראין היינו דאי

נוחלין (ב"ב דף קכד:) משמע דלמ"ד מטין היינו דיעבד מטין כהני תנאי אבל לכתחלה עבדינן כאידך גבי בכור נוטל פי שנים בשבח ששבחו נכסים לאחר מיתת אביו דאמר רבא הלכתא אסור לעשות כדברי רבי ואם עשה עשוי קסבר מטין איתמר וי"ל דמטין דהתם היינו לענין חבריו דפליגי התם רבנן עליה ויש סובר הלכה כרבי מחברו ולא מחבריו דאתמר הלכה כחבריו ורבא סבר מטין כחבריו אחמר ולא הלכה כחבריו:

הכי עושה חוצה לה. שיור שלא עירכו עם שאר העיר אלא לגדן (שם). כעיר חדשה. כך שמה (שם) דהיינו עיר ששמה חדשה, כדכמיג (יהושע טו) לגן וחדשה (קדושין שו).